

Π. — Όμως γιατί τὰ λῆς αὐτὰ ;

Φ. — Γιὰ τὴν κακὴ σου μίερα,
Καλικαντζάροι γύρω μας κί' ἰδῶθε κί' ἑκαὶ πέρα,
Καλικαντζάροι 'στῆς Αὐλαῖς,
Καλικαντζάροι 'στῆς Βουλαῖς,
Καλικαντζάροι 'στοὺς Στρατοὺς, 'στοὺς Στόλους, ὅπου στρίψης,
Καλικαντζάροι ἀπάνταξ χωρὶς νὰ τοὺς γυρίσης.
Κί' ἂν ἄνθρωποι μὰς φαίνονται χωρὶς τραγοποδάρη
κί' οὐραῖς 'στὰ πσιναῖ,
ἰν τούτοις ἔναι, Περικλῆ, σωστοὶ Καλικαντζάροι
μὲ μούτρ' ἀνθρωπινά.

"Ἐφραν τόσο ξαφνικὸ
'στὸν μύλο μας τὸν Ἐθνικὸ,
πάνε καὶ πέτρας καὶ φτερά
τοῦ μύλου τοῦ καμαρωτοῦ,
κί' ὄ, τι κί' ἂν ἄνθρωποι μὲς' αὐτοῦ
τὸ μαγαρίσαν μὲ χαρά,
'καὶ δὲν ἄλλοι σήμερα τῆς θεῖας μας τῆς Κουδύλας
ὃ προκομμένος μύλος.

Καλικαντζάρος διαβαίνει, Καλικαντζάρος περνᾷ,
γέρος ἔναι, Περικλίτο, μὰ ποτὶ τοῦ δὲν γερᾷ,
κί' ἑκαὶ μῆσα ποῦ κοινοὶ μουστερῆδες μπαينوβαίνουν,
κί' ἀπ' ὀπίσω τοῦ πηγαίνουν
ἔλλα Καλικαντζάρηκα
σὰν τὰ λαίμαργα κοράκια.

'Μπρὸς 'στὸ γέρο τρέμουν ὄλοι καὶ τοὺς πάει ριπιτὶ,
ὄλους τούτους τοὺς πατεῖ,
κί' ἔχει πόσα καὶ καμάρη,
γλώσσα γιὰ τοὺς τορναδόρους,
σκέλη σὰν κοντολοφόρους,
καὶ φαλάκρα σὰν φανάρι,
ποῦ τὴν βλέπεις καὶ φωνάζεις ἀφίγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω 'στὸ Σχολεῖό μου νὰ μαθαίνω τὸ καὶ τό.»

Κύττα δεύτερον ἀκόμα
καὶ τοῦ πρώτου συγγενῆ...
λῆς Νεράϊδες ἀπ' τὸ στόμα
πῶς τοῦ πῆραν τὴν φωνή.
Τοῦ μιλῆς κί' ἑκαίνο χάσκει,
κί' οὔτε φάσκει κί' ἀποφάσκει.

Κύτταξε τρίτον, τέταρτον καὶ πέμπτον, Περικλίτο,
αὐτὸς κοντός, αὐτὸς μακρός, φωνὴ σὰν κλαρινέτο,
κί' ὃ πρώτος Καλικαντζάρος, ὃ γέρο-κοτσονάτος,
σειστός καὶ λουλουδάτος,
'στὸυ μύλου τὰ χαλάσματα σαλτάρη καὶ πηδᾷ
καὶ τίτοια τραγοῦδα :

«Μαμὰ τοιτοὶ λουκάνικο,
μαγαζι μαυρομάτικο,
κομμάτι Ξηροτήγαν νὰ φάω καὶ νὰ φύγω,
καὶ πρώτος καὶ καλλίτερος Ξανάρχομαι σὲ ἴλιγο.»

Κύττα τρικοῦθερτο χορῶ,
κύττα κορμάκι λιγερῶ,
μὰ γύρω τοῦ χοροπηδοῦν μὲ λιμασμένα μάτι
καὶ Παπκροδίλδης μικροί, ποῦ λέν τὸ ναὶ καὶ τόχι,
καὶ γιὰ νὰ γίνουν Ἰπουργοὶ ἔμπορουν μὲς 'στὸ Παλάτι
σὰν Καλικαντζάροι νὰ μπουὶν ἀπὸ τὴν Καπνοδόχη.

Π. — Πάρε τὴν ἀγκιστοῦρα σου γιὰ νὰ τοὺς ἔξορκίσης.
καὶ νὰ τοὺς ἔξουμπήσης.

Φ. — Πέρνω τὴν ἀγκιστοῦρα μου καὶ τρίγω 'μπρὸς καὶ 'πίσω
γιὰ νὰ τοὺς ἔξορκίσω.

Φτοῦ σας, βρὶ Καλικαντζάροι, ποῦ νάθετε ἔξορκισμένοι,
πρὶν τὸ ψωρο-Ρωμάλικο γῆ Μαδιάμα νὰ γίνη.

Π. — Φτοῦ σας, βρὶ Καλικαντζάροι... κί' ἐγὼ τοὺς ἔξορκίζω,
καὶ μὲ τὴν ἀγκιστοῦρα καὶ τὰ μούτρα τὸν ραντζῶ,
μὰ κύτταξέ τους, Φασουλῆ,
χοροπηδοῦνε πρὸ πολὺ
μὲ τόσα ξεφωνήματα, μὲ μάτια λιμασμένα,
κί' ἔξορκισμοὶ κί' ἀγιάσματα πηγαίνουν 'στὰ χαμίνα.

Φ. — Θαρρῶ κανεῖς τὰ ζόρκα τοῦ μὲ τούτους πῶς; τὰ γάνει,
θάβολος δὲν τοὺς πιάνει,
τὰ Φῶτα πάνε κί' ἔργονται κί' ἑκαίνο τὸν χαβὰ των,
'στῆς ἀγκιστοῦρας ἄροβο δὲν κλίνουσι τὰ γκαβὰ των,
κί' ὄσο κί' ἂν θέλῃς ἔξορκίσε κί' ὄσο κί' ἂν θέλῃς ραῖνε,
βρὶ Περικλῆ καϊμένε.

Φωνάζουν ἄσποροι πατανοί,
κανένας τὸν δὲν τὸ κοινοῖ,
φωνάζουσι καὶ μαῦροι,
κί' αὐτοὶ χορεύουν γαῦροι.

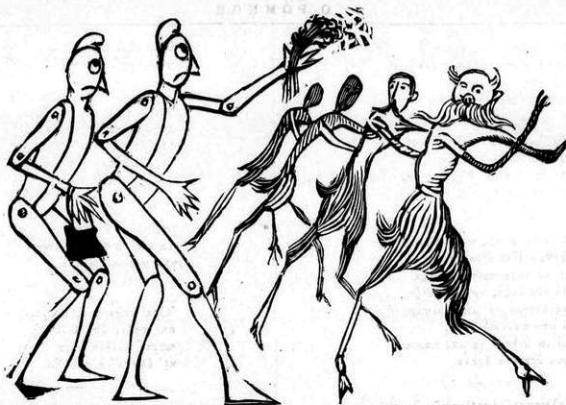
Σοῦ στίλλουν τὸν Εἰσπράκτορα
χαμίνα καλοκαίρι,
κί' αὐτοὶ ἔμπροστὰ 'στ' Ἀνάκτορα
χορεύουν χεῖρ χεῖρ,
πότε κοκκινικοῦρηδες, πότε ριπουμπλικάνοι,
καὶ μὲ Κορῶν ἀπὸ ἤψηλὰ δὲν ξέρει τί νὰ κάνη.

'Στὸν μύλο τὸν Ρωμάλικο πάω κί' ἐγὼ ν' ἄλίσω
καὶ νὰ σὲ προσκαλίσω.

'Ἐβρίσω τὸν μύλο σφαλιστὸ καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα
καὶ τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ μύλου σφαλισμένα.
Δίνω τῆς πόρτας μὲ κλωστή καὶ μπαίνω... τί νὰ 'δῶ ;
βρώμας καὶ λίραις ἀπ' ἑκαί, μαγαρίσαις ἰδῶ.
Κτυπῶ μὲ τῆς μολόπετρας τὸ ξεροκέφαλό μου
καὶ βάζω 'στὰ ρουθούγια μου τὸ μισομέντολο μου,
καὶ ξεφωνίζω «φτοῦ καὶ φτοῦ,
παλγο-Καλικαντζάροι,
ποῦ βάλτας καὶ μὲς' αὐτοῦ
βερίμικο ποδάρη,
κί' ὃ μύλος, ποῦ παραλίθε γιὰ τοὺς Ρωμηούς πρὸ χρέων
πόδους χρυσούς, ὄνειρατα, καὶ τρόπαια προγόνων,
μαγαρίσιμους ἔκλεισε κί' ἔκανε φαλιμένο,
κί' ἄρατα πύλας, ἄρχοντες, νάθθῃ τὸ Παρλαμίντο.
Καὶ τώρα δός μου, Περικλῆ, τὸ τακτικὸ τὸ ξύλο.
Π. — Ἀλήθεια, δὲν τῆς ἔφαγες 'στὸ παρασμένο φύλλο.

'Στοὺς ξένους Ἐλεγκτὰς μὲ πατινάδα,
ποῦ τῶστρησαν αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα.

Φεύγεις, συντροφιά χρυσῆ,
κατευόδιο σου καλό...
μὲ τὰ σκίρτα σου καὶ σὺ
δὲν μὰς ἄφηες μαλαῶ.

Ήταν μόνη σας κουβίντα
τὰ 'δικά μας φαλιμίντα,
κι' οὔτε βίζιτα σὶ σπῆτι
δὲν ἐκάνατε χαμμιά,
κι' οὔτε ντιστεγιέ Ρωμρά
σὰς ἐμπῆκε μίς 'οὔτ' μύτη.

Δὲν ἀκούσθη φανερά
τὸ 'δικό σας λακριντι,
δὲν σὰς ἔκανε κυρά
σουσαρέ κι' ἀπρί-μντι.

Δὲν κυττάξατε τὴ ράτσα,
ποῦ τὴν 'εῶξασαν καιροί,
κι' οὔτε πλάτακι κι' οὔτε μπράτσα
τῆς λεπτῆς φαλαναρι,
κι' οὔτε κόρφο νὰ χαράξη
πηδηκτῆς κουτοσπαράλας,
ποῦ γλυκόπιστο βαταζίνα
γὰλ' ἀνδρείας καὶ φουγάλας.

ποῦ Φράγκους, τέτοιαι φάτσαι, τέτοιαι καύκαλα γερά,
τι 'οὔτ' Δενδροστοιχία δὲν σὰς εἶδα μὴ φορά.

Πάντ' ἀχώριστοι καὶ μόνοι
μὲς 'οὔτου Λάμψα τὸ σαλόι
'κάνατε κρυφὴ κουβίντα,
καὶ 'οὔτ' ὄβλια μας τὴ ράχη
ἐτρωγ' ἐπινα κι' ἐγλίττα
τὸ 'δικό σας τὸ στομάχι.

ὅ Στρίτι εἶχε τύχη νὰ σὰς 'ῶη κι' ἀπὸ κοντὰ
τῆς μούρκις σου τῆς τ'όγιας καθὶ τόσο ν' ἀπαντᾷ,
ἔρωτούσατε τὸν Στρίτι πὸτ' ἐκίνα, πότα τούτα,
τὸ βίου τὸ χρισιῶθ, γιὰ φαγάσιμα, γιὰ φρούτα.

Πόσα πίνουμε τὰ ξύλα,
τῆς ντομάταις, τὰ πιτόνια,
πόσα τὰ φερίγια μῆλα
καὶ τὰ κάστανα μαρόνια.

Δὲν ἐφρίχνατ' ἓνα μάτι 'στὰ μνημεία τῆς εὐκλείας,
οὔδ' εἰς θεοὺς τοὺς ἀρχαίους ὀλοῶντανους ξεθάβου,
μόνο βλίπατε τὰ σπύρτα, ποῦ τὰ λέν τῆς Ἀσφαλείας,
καὶ τὰ τρίβεις μίαν ὥρα 'στὸ κούτι καὶ δὲν ἀνάβου.

Δὲν 'στρέφατε πρὸς τὰ παλῶν σὰν ἄνθρωποι πιζοί,
μὰ γιὰ τὸ τοιγαρόχαρτο 'ρωτούσατε χαζοί
κὲν τὸ πουλοῦμε χωριστὰ κὲν μὴ καπνὸ μαζι,
τί πίνουμε, τί δίνομε,
τί λέμε, πὼς λιμάρομε,
τί τρώμε καὶ τί πίνουμε,
καὶ τί καπνὸ φουμάρομε.

Μήτε κανένας ἀπὸ σὰς τὴν νύκτα μὲ φηγγᾶρι
ἀπάνω 'στὴν Ἀκρόπολι δὲν 'πῆγε νὰ γουστάρῃ,
οὔδεις ὠσφράνθη τὴν ὀσμήν τοῦ γύρω Παραδείσου,
ποῦ σὰν τὴν Ἴριδα μεθᾶ καὶ τὴν ὕλαγγυλάγγην,
μὴδὲ παρὰ τὸ θιατρὸν ἐκεῖ τοῦ Διονύσου
ποτὶ σὰς δὲν ἐσκήφθητε νὰ πατε πρὸς ἀνάγκην.

Οὔτ' ἴδατε τὸ Στάδιον μὲ πάλλουσαν καρδίαν,
ποῦ τοῦτο σὰς 'κουβάλασε 'στὸν τόπον τὸν ἀλήτην,
κι' ἔβαλατε τὸν ἔλεγγον καὶ τὸν Σουρλομανθῶνα
εἰς θεοὺς ἐιδεῶχθησαν τὸν ὄρμον τὸν ὀπλίτην.

Μόνον μ' ἀριθμοὺς καὶ μέτρα
'ἐκάλεινε καιρὸς καὶ χρόνος,
κι' οὔτ' ἐπῆρατε μὴ πῆτρα
σουδενίρ τοῦ Παρθενῶνος.

Δὲν ῥωτήσατε κανένα
μὴ τὰ μάτια θαυρασμῆνα
γιά τὰς νῦν ἀνασκαφὰς
τάς ὑπὲρ ποτα σοράς.

Μὰ ῥωτούσατε τὸν Φλώρο
καὶ τὸν κάθε λογιστὴ
γιὰ τὸν ἕνα κ' ἄλλον φάρο,
ποῖός καὶ πόσα μὰς χρωστᾷ.

Μόνο τώρα μὰς συμβαίνει
νέλθου ἰδῶ πέρα ξένοι,
καὶ μὴ τόση προστυχάντζα
γιὰ τῆς δόξης τὰ ρεωμάντζα
μὴ στιγμὴ νὰ μὴν κρεπάρουν,
νὰ μὴ πᾶνε πουθενά,
καὶ νὰ θείλουν νὰ μὰς πάrouν
ἄρον ἄρον τὰ λιανά.

Καὶ μόνο σὺν ἐκλεισάται λογαριασμῶν λιμπρέτα
εἰς τοὺς Διελφούς ἐπήγατε καὶ εἰς ἀλαμπρατοῖτα,
κ' ἴδατε τὰ λησμονήτα, τὰ μυστικὰ τιμῆνη,
ποῦ τὰ δοξάζ' ἡ φήμη.
μὰ κ' ἡ Πυθία τῶν Διελφῶν μουγγὴ πρὸ χρόνων μένει
καθὼς καὶ τὸν Ζακίμη.

Ἐκεῖ ἔστων τόπον τὸν ξηρὸν, τὸν τώρα ψευραλίον,
ῥοῖσκου τεθρίππου κ' ἄρματα μεγάλων Βασιλείων,
κ' ἔν ᾧ πέρναν ἔξαφνα φωνὴ θὰ φώναζαν αὐτὰ
πρὸς θεοὺς ξένους ἔρχονται καὶ μὰς ζητοῦν λεφτά.

«Ξένοι τοῦ κόσμου Βασιλεῖς κατὰ τὸν πάλαι βίον
εἰς τῆς Ἑλλάδος ἤρχοντο τὴν τιμημένην γῆν,
κ' ἰζήτου ἕνα κότινον ὡς μόνον τὸν βραβεῖον
καὶ ἔστων Μουσῶν ἱλοῦντο τὴν ἀσπίλον πηγήν.

«Καὶ τώρα κάθε Κάϊζερ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα
φιλοτιμεῖτ' ἰκ θαυμασμοῦ καὶ γίνεται θυσία
νὰ τὴν ἀφήσῃ κατίσχυον τοῦ Φαραῶ γελάδα,
νὰ πάρη τὸ τομάρι τῆς νὰ τῶχη ἔστω Μουσεῖα.»

Τὸν Μπόντιο τὸν ἰδαίς,
τὸν Κάουμαν, τὸν Τέστα,
κ' ἔδους τοὺς τσελεπήδες,
ποῦ φεύγου ὀχῶς φέστα;

Μὴ βρέξη καὶ μὴ στέψη
τοὺς ἰδαί φῆς ἄργα,
ποῦ ἔμῃκαν σ' ἕν ἄμαξί
καὶ τῶστρησαν γοργά.

Δὲν ἔτραξε μὴ πόνο
κανένα νὰ τοὺς ὄρη,
κ' ἔστω Στρίτ στίκαι μόνο
καὶ τοὺς ξεπροβοδᾷ.

Κανεὶς κανεὶς δὲν κάνει
μπουκίτο καὶ γι' αὐτοὺς,

ὁ Λάμψας μόνο χάνει
πελάτας ζηλευτοὺς.

Φεύγου λοιπὸν τὰ φέρε,
ποῦ μὰς παραγγάνα...
τῆς κούρης μὰς τὸν ὄρα
ἔστραπάτασαν καὶ πᾶνε.

Κ' ἔν ᾧ Ἐλεγγος βαρῆνον
τῆς νίκης τὸ λημίρι,
μὰ κέρδος θ' ἀπομείνη
γιὰ μερικῶν καμίρι.

Ὅρα καλὴ σου, μίπιο,
καὶ πάλιν ἀπ' ἰδῶ
πάρητε κανένα γύρο
κ' ἴλατε νὰ σὰς ὄω.

Δὲν κλαίω τῆς βαρκούλας,
δὲν κλαίω τὰ πανιά,
κλαίω στρωχαῖς σακκούλας,
ποῦ θάβγουν ζητιανιά.

**Θερμὸν εὐχαριστήριον
πρὸς δεδαστὸν μὰς κύριον.**

Καίρω ποῦ μὴ τὸ δῶρον σου τὸ στίλβον μὴ τιμὰς,
κλειστότερον δ' ἀκούω,
διότι τόσον εὐμενῆς ἐφάνη πρὸς ἡμᾶς
ἀνδρὸς ἐγκρίτου γῶμης.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐνὸς αὐτοῦ τοῦ κοσμικοῦ καὶ πλάνου λαβυρίνου
ἔλα μὴ ῥάβδου καὶ τυρᾶ νὰ φέρουν ἔστω παρῆρα,
μὰ σὺν κ' ἔλαίνο τὸ τυρὶ τῆς Τίτορας τῆς Κορίθου,
ποῦ τῶχη τὸ μπαζάλικο τοῦ Χρόστου τοῦ Μεακρήση,
καρὰ ν' ὄνιρ δὲν ἔφαγα ποτὲ μου, συμπολιταί...
μὰ εἰ θαυμάσιο τυρὶ, δὲν εἶναι σὺν καὶ ἔλλα...
εἰς τὴν ἰδὸν τοῦ Σέλιουος νυκτετατον πωλείται,
πρὸς ἰδαίος σὰς τὸ συνιστᾷ καὶ τρίτασι πηλίδα.

«Νῆα Ζωή... ῥήγισε ἔστω εἰς κ' ἕνα σκαυθὸν φύλλον,
τὰ μᾶλα κοινωτικῶν κ' εἰς ἕλα του ποικίλων,
τοῦ θὰ φουρίσῃ εἰς πολλὰ τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος...
ἐκδέχεται πρὸς τὸ παρὶν ἀπατ τῆς ἰδομῆδος.

Ἐμμετρος φευτοπόλεμος τοῦ ποιητοῦ Μανῆ,
ποῦ καὶ τὸν μέλλον σκαυθῶν εἰς γέλωτας κινεῖ.

«Ἀρτέμιος Ἐσπερινὴ μ' ἔργον ἔγῃ τὴν Πατρίδα,
μὴ τοῦ Δαῖου συγγραφεὴ τὴν φιλογράν γραφίδα,
φρονητικῶν ἀληθῶς διδάσκον, συγχινῶν,
καὶ συναρπάζον τὴν ψυχὴν σὺν ἡμᾶς καὶ τὸν νοῦν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μὰς τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιά,
ἔστων Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, πρὶν νὰ φθάσῃ στὴ γωνία.